

Potreba viery...

V minulosti, keď neboli ešte kiná a televízy, ľudia žili viac pre divadlo. Nebola to každodenná záležitosť, ale občasná a sviatočná... Boli to menšie amatérske divadelné predstavenia ochotníkov, či umelecké školy vo veľkých mestách, ba aj veľké divadelné školy inšpirované význačnými osobnosťami umenia ako bola anglická škola, či francúzska, alebo petrohradská škola a pod... Cieľom divadla bola povzniesť ľudského ducha, poučiť alebo zvýrazniť nejakú dôležitú črtu alebo charakter človeka a ľudí. Niekedy to bol výsmech, ironia toho, čo sa vtedy prežívalo, či dráma a umocnenie citov dojatia a súcitu voči ťažkej skutočnosti, alebo i pravdivé zobrazenie úprimných vzťahov lásky. Ten, kto išiel do divadla, išiel tam s túžbou zabaviť sa, poučiť, povzbudiť alebo aspoň odpútať od každodenných starostí. Divadlo bolo divadlo a život bol život. Samozrejme, že aj divadlo malo vplyv väčší alebo menší na život ľudí, ale zaiste nie taký silný a ako sa to dnes stalo, keď divadelné predstavenia nahradila každodenná televízia a ešte viac každodenný neskutočný (virtuálny) svet vytvorený umelou počítačovou technikou.

Nik, tu nechce šíriť propagandu proti televízi a počítačom, ale je potrebné poukázať aspoň na dva negatívne prvky, ktoré táto moderná kultúra so sebou nesie, dva prvky, ktoré kopírujú dve falošné ľudské tendencie: v prvom rade je to ukážka a navádzanie na neskutočný model života, na život bez kríža, život lacných úspechov bez námahy, model života neskutočne krásnych filmových postáv, ktoré všetko dokážu a „správne“ vyriešia... a popri tom i neusporiadany, snobský spôsob života dobre platených hereckých hviezd. Po druhé je to silný individualizmus, a posilňovanie falošnej predstavy, s ktorou sa všetci rodíme, že svet sa točí okolo nášho vlastného „ja“. Môžeme povedať, že dnešný moderný spôsob podávania informácií a vzorov, výchovných prostriedkov a modelov cez masovokomunikačné prostriedky nahradil vo veľkej miere to, čo v minulosti sa volalo duchovné vedenie, formovanie svedomia, pestovanie ľudských a božských čností, činnosti zamerané na duchovný a osobnostný rast človeka v pravom ľudskom a kresťanskom duchu, činnosti, ktoré vykonávala a aj dnes hoci vo veľmi obmedzenej a malej miere vykonáva Cirkev prostredníctvom kňazov a vyformovaných laikov a prostredníctvom kresťanskej rodiny, cez zodpovedných rodičov.

Vráťme sa teraz k nášmu zamysleniu a síce, že ak nechceme byť otrokmi bezbožného sveta, doby a jej kultúry, je potrebné vrátiť sa k viere. Princípy, zásady a pravidlá viery neobmedzujú človeka, ako sa niekedy nazdávame ale ukazujú mu novú cestu a s ňou i nové obzory. Skutočná láska je spravodlivá: vedie nás k tomu, aby sme milovali seba tak ako ostatných – treba sa oslobodiť od onej falošnej predstavy, s ktorou sa všetci rodíme, že svet sa točí okolo nášho vlastného „ja“. Pomocou viery sa musíme naučiť istému druhu kopernikovského obratu. Kopernik objavil, že nie Slnko sa točí okolo zeme, ale naopak, Zem s ostatnými planétami obieha okolo Slnka. Každý z nás vníma seba samého ako malú

zem, okolo ktorej majú krúžiť všetky slnká. Viera nás učí vystúpiť z tohto omylu a bratsky spolu so všetkými ostatnými sa „pochytať za ruky“ a v kruhu tancovať tanec lásky okolo jedného streda – okolo toho streda, ktorým je Boh. Iba ak Boh existuje, len ak ho beriem skutočne a vážne, iba ak sa stal stredobodom môjho života, len tak je možné „milovať bližného ako seba samého“. Iba tento postoj a tento stav vytvára tú onú dôležitú atmosféru jedného ducha, jedného pohľadu a pritom pravej vnútornej slobody, schopnej vyjsť zo seba a milovať bližného ako seba samého.

A po druhé: utrpenie do sveta v skutočnosti neprichádza len kvôli nerovnováhe majetku a moci. Utrpenie nie je vždy iba ťarcha, ktorú by mal človek zo seba striasť, ono je aj neoddeliteľnou súčasťou nášho pozemského života, každodenným krížom, ktorý nám treba niesť. Kto chce niečo také – úplné zbavenie sa ťažkostí a utrpenia, musí utiecť do zdanlivého sveta omamných látok, aby sa od tohto skutočného sveta zdanlivo odpútal, ale pritom celkom zničil sám seba. Cesta viery je iná. Ona učí človeka, že musí pretrpieť seba samého a že sa prostredníctvom utrpenia vyslobodí z tyranie egoizmu, a až v tejto odpútanosti od seba samého nájde človek sám seba, nájde svoju pravdu, svoju radosť, svoje šťastie. Bude môcť byť tým šťastnejším, čím väčšími je pripravený vziať na seba krehkosť svojho bytia s jeho trápeniami. Miera schopnosti byť šťastným závisí od miery zaplatenej prémie, od miery pripravenosti naplno prežiť útrapy ľudského bytia. Človek chce pred nimi ujsť, a chce si dať navrávať, že sa možno stať dobrým človekom aj bez znášania samého seba, bez trpezlivosti v sebazapieraní a bez námahy sebaapremáhania. Neraz sa pritom predstiera človeku, že vytrvalosť v tom, na čo sa podujal, a trpezlivé znášanie napätia medzi povinnosťami a jeho skutočným bytím nie sú potrebné a že je preto lepšie všetko si zľahčiť a spríjemniť a ak sa dá obísť to čo je ťažké a nepríjemné... Toto tvorí stredobod krízy našich čias. Človek, ktorému vezmú jeho trápenia a odvedú ho do lenivej krajiny jeho snov, stratí to najpodstatnejšie, stratí seba samého. V skutočnosti človeka nevykúpi nič iné iba kríž, ten každodenný... Ten ktorý aj starí Rimania vyjadrovali prísloviem: „Per aspera ad astra! – Cez ťažkosti k hviezdám!“ Akákoľvek ponuka, ktorá sľubuje vykúpenie za lacnejší peniaz, stroskotá a ukáže sa ako klamlivá.

Buďme teda realisti a nedajme sa klamať lichôtkami, ani zastrašiť ťažkosťami, ale žíme podľa viery, ktorá nás pozýva vyjsť zo seba, netočiť sa okolo seba. Žíme podľa viery, ktorá nás pozýva prijať kríž života, prijať i ťažkosti a nepríjemnosti života, lebo sú cestou k „hviezdám“, ku dokonalosti, ku ktorej nás pozýva Boh.

Eucharistia - os porovnania

Eucharistický Ježiš - jediný dôvod i cieľ môjho pohľadu do svedomia. Všetko, čo hlboko skrývam, som ochotný pred tebou odhaliť, lebo viem, že ma nezraníš, nezneužiješ moju slabosť, nevysmeješ sa mojim nedokonalostiam. Podivuhodne mlčíš a stojíš pri mne ako os porovnania dobra a zla, no zároveň prameň nesmierneho milosrdenstva. Ty nesúdiš, súd si vložil do mňa. Vidím sa vo svedomí ako na priezračnej vodnej hladine. Rozoznávam nesúmernosť tvarov, úškľabok, vrásky života vpísané skutkami mojej nelásky... Chce sa mi zakričať: „Pane, ako môžeš milovať takú nepeknú tvár?“ Tvoja láska však nie je závislá od krásy, nedáva si podmienky, nehľadá „svoj typ“. Jej jedinou prosbou je, aby bola opätovaná. Svedomie mi ponúka pravdivé poznanie o sebe a zároveň ma pobáda k dobru, ktoré postupne prekryje moju skrivenú tvár. V Eucharistii mi, Pane, dávaš na chvíľu zabudnúť na svoj úbohý obraz a stratiť sa v tvojej krásy.

Náš život na zemi je jednou veľkou cestou. Ako odvekí pútnici po nej smerujeme k méte večnosti a naše putovanie sa každodenne rozmieňa na drobné. Cestujeme do práce, do školy, na dovolenku alebo do chrámu. To, že množstvo času strávime cestovaním, nie je zanedbateľná skutočnosť, a preto nie je zbytočné zamyslieť sa nad tým, čím si tento čas vyplňame. Robíme z neho príležitosť na rozhovor, čítanie, počúvanie, telefonovanie a množstvo iných činností. Nemálo z nás ho prežije apaticky vo víre svojich myšlienok a starostí. Rovnako to však môže byť čas na modlitbu alebo čítanie pozdvihujúce ducha. Máme šancu využiť naše ružencové prstene, zaspomínať si na nedeľnú kázeň, popremýšľať o správnosti a hodnote nášho života a konania, o tom, čo treba zmeniť a čo nezanedbávať. Aj chvíľa na ceste sa môže stať okamihom stretnutia s Bohom, ak jej dáme duchovný rozmer a vykročíme správnym smerom. Cesty samy osebe totiž nie sú ani dobré, ani zlé. My im dávame cieľ a zmysel.

Na konci jednej z nich ležia Emauzy. Po tejto ceste, ako píše evanjelium, kráčali učenici a celý čas mali plnú hlavu toho, čo sa udialo v Jeruzaleme. Potom sa k nim pridala Kristus a začal sa písať dej nezabudnuteľného stretnutia, ktorým sa inšpirujú už generácie kresťanov. Cesta do Emauz, je obrazom putujúcej Cirkvi, ktorá tak ako dvaja učenici kráča s Kristom a rozpráva o jeho krížovej ceste k zmŕtvychvstaniu. Dejiny Cirkvi sú mozaikou, ktorú tvoria príbehy ľudí kráčajúcich v Kristových stopách. On už dal tejto púti smer a zmysel. Záleží na nás, či budú dostatočným motívom aj pre náš život.

Jaroslav Ivančo

Na budúcu nedeľu 13. apríla bude zbierka na seminár

Sväté omše v týždni po 3. Veľkonočnej nedeľi

8.IV. utorok

18.00 za Božiu pomoc

9.IV. streda

18.00 + Alexín Kulifaj, manž., synovia a dc. Serafína

11.IV. piatok

18.00 + Štefan Kordoš, zať Jozef a rodičia

12.IV. sobota

14.30 Pod'akovanie za 50 rokov spoločného života v manželstve (Čambaloví)

Upratovanie kostola č.d. 388 – 420

13.IV.4. Veľkonočná nedeľa – Nedeľa dobrého pastiera

8.00 + Anton Bardon, rodičia a syn Tonko

9.15 za farníkov

1. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť v tmách (Jn 8,12), hovorí Pán.

2. Toto sú slová Kristove, ktorými nás napomína, ako máme nasledovať jeho život a mravy, ak chceme byť naozaj zbavení všetkej slepoty srdca.

3. Najviac sa teda máme usilovať rozjímať o živote Ježiša Krista.

4. Kristovo učenie prevyšuje všetky učenia svätých, a kto má nábožného ducha, tomu dám zo skrytej manny. (Zjv 2,17).

5. No stáva sa, že mnohých, hoci často počúvajú Evanjelium, ono predsa len nepatrne dojma, lebo nemajú ducha Kristovho.

6. Ale kto chce celkom a správne rozumieť Kristovým slovám, ten sa musí usilovať prispôbiť Kristovi celý svoj život.

7. Čo ti osoží učene sa hádať o Trojici, ak nemáš pokoru, bez ktorej sa ani Trojici nepáčiš?

8. Veru, nadšené slová nerobia človeka svätým a spravodlivým, ale cnostný život ho robí milým Bohu.

9. Radšej chcem cítiť kajúcnosť než poznať jej definíciu.

10. Keby si vedel naspamäť celú Bibliu a výroky všetkých mudrcov, čo by ti to všetko osožilo bez Božej lásky a milosti?

11. Márnosť, len márnosť, všetko je iba márnosť (Kaz 1, 2), okrem milovať Boha a jemu samému slúžiť.

12. Opovrhnuť svetom, a tak sa domáhať kráľovstva nebeského, je najväčšia múdrosť.

13. A je teda márnosť hľadať pomimuteľné bohatstvá a v ne dúfať.

14. Taktiež je márnosť uchádzať sa o pocty a domáhať sa vysokých hodností.

15. Márnosť je nasledovať žiadosti tela a túžiť po tom, za čo nám bude treba neskoršie znášať ťažké tresty.

16. Márnosť je žiadať si dlhý život, a pritom sa nestarať o dobrý život.

17. Márnosť je dbať len na prítomný život, a nehľadiť na to, čo príde po ňom.

18. Márnosť je milovať to, čo chytro pomynie, a neponáhľať sa ta, kde trvá večná radosť.

19. Rozpomínaj sa často na toto príslovie: Oko sa nenasycuje videním, ucho sa nenaplnuje počutím (Kaz 1, 8).

20. Usiluj sa teda odtrhnúť svoje srdce od viditeľných vecí a prenes svoju lásku na veci neviditeľné.

21. Lebo tí, čo sa pridŕžajú svojej zmyselnosti, poškvria si svedomie a stratia Božiu milosť.

Tomáš Hemerken Kempenský

Liturgický kalendár

7.IV. pondelok	sv. Ján Krstiteľ de la Salle, kňaz
8.IV. utorok	sv. Dionýz, biskup
9.IV. streda	sv. Demeter, mučeník
10.IV. štvrtok	sv. Magdaléna z Kanossy, panna
11.IV. piatok	sv. Stanislav, biskup a mučeník
12.IV. sobota	sv. Július I., pápež, sv. Jozef Moscati, lekár

Vtedy mu spravodliví povedia: „Pane, a kedy sme ťa videli hladného a nakrmili sme ťa, alebo smädného a dali sme ti piť? Kedy sme ta videli ako pocestného a pritúlili sme ťa? Kedy sme ťa videli chorého alebo vo väzení a prišli sme k tebe?“ Kráľ im odpovie: „Veru, hovorím vám: čokoľvek ste urobili jednému z týchto najmenších bratov, mne ste urobili“

(Mt 25, 37 -40).

Egoizmus

Postoje, ktoré od nás žiada Ježiš, nie sú vôbec ľahké. Najťažšie je prijať jeho „revolučné“ posolstvo, že on sa stotožnil s každým človekom, ktorý potrebuje pomoc. Kto pomáha človekovi v jeho núdzi, pomáha v poslaní samotnému Ježišovi. Ježiš nás chce vyrvať z kruhu vlastného egoizmu a klaňania sa samým sebe. Týka sa nielen celého nášho života, ale aj komunikácie s ľuďmi.

V duchu slov, ktoré Ježiš povie pri Poslednom súde, môžeme Ježišovi dať do úst aj takéto slová: „Chcel som sa s tebou rozprávať, ale ty si rozprával len o sebe.! A my mu povieme: „Pane, a kedy si sa chcel s nami rozprávať?“ A on nám odpovie: „Vtedy, keď si mal vypočuť bolesti človeka, s ktorým si sa stretol, ale ty si začal rozprávať o sebe a jeho si umlčal.“

Nie je to naozaj niekedy tak v našej komunikácii s ľuďmi? Nieкто nám chce rozprávať o svojich chorobách, my ho umlčíme, a začneme rozprávať o svojich, ktoré sa nedajú s jeho ani porovnať. Nieкто sa chce postťažovať na pracovné problémy. My ho rýchlo stopneme a začneme rozprávať, ako sa nám ťažko pracuje. Nieкто sa chce pochváliť, aké má dobré deti. Nedovolíme mu to. A začneme vychvaľovať svoje vlastné. Nieкто sa chce vyžalovať v akej hmotnej núdzi sa nachádza. A my mu odpovieme: No a keby si vedel z akého platu musím žiť ja. A čo mám robiť?

Egoista je zahľadený len do seba a nie je schopný vcítiť sa do ťažkostí druhého človeka. Stále hovorí: Ja, ja, len ja... Čo ty prežívaš to je nič, ale ja... Cenní sú tí ľudia, ktorí svojimi trápeniami netrápia druhých, ale chcú im pomôcť aj tým, že ich trpezlivo vypočujú a poradia, alebo povzbudia.

Marián Šuráb

„V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám povedal, že vám idem pripraviť miesto? Keď odídem a pripravím vám miesto, zas prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja.“

Jn 14.2-3

Nie je to náhoda,
že som v dnešný večer v tomto chráme.
Uvedomujem si, že nie som tu sám.
Je tu tajomný, milujúci Boh,
ktorý ma pozval
a ktorý chce i v túto chvíľu so mnou hovoriť.
Aj ja túžim hovoriť s ním.

Bože, som naozaj rád, že môžem byť v túto chvíľu v tvojom chráme. Mám teraz čas, čas, ktorý chcem venovať tebe a sebe. Môžem ťa stretať v hĺbke môjho srdca, veď v tebe žijeme, hýbeme sa a sme. Tak ako dieťa v matkinom náručí, tak chcem byť, Bože, ja s tebou. Chcem byť v tvojom náručí.

Ježiš mi do tejto chvíle hovorí slová:

„Idem ti pripraviť miesto.
Ja to s tebou skutočne myslím
úprimne a vážne
i s tvojim životom.
Milujem ťa,
idem ti pripraviť miesto
a chcem, aby si bol aj ty tam, kde som ja,
aby bola v tebe láska, ktorou ja žijem v Otcovi
a Otec vo mne v Duchu Svätom.“
Zopakujem si v duchu tieto Ježišove slová...

Ježiš zostáva so mnou a pýta sa:

Čo mi odpovieš?
Chceš byť naozaj tam, kde som ja, chceš, aby v tebe žila moja láska, ktorá nikdy nezanikne?“

Pane, ty vieš o mne všetko
a ty vieš, že chcem žiť tvojou láskou,
aj keď sa mi to mnohokrát nedarí.
Prosím ťa, posilni ma v túto chvíľu
a naplň svojim Duchom,
aby som z tohto stretnutia s tebou
mohol odchádzať radostnejší,
aby som ťa svojím životom mohol velebiť,
aby som prežíval radosť, o ktorej si ty povedal, že nik mi ju nebude môcť vziať. Posilni ma, Pane.

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

VEĽKÝ MUŽ - VEĽKÉ STROJE Ak ste už niekedy boli na stavenisku, určite ste si všimli obrovské stroje, ktoré sa zarávali do zeme. Na mieste, kde mala o nejaký čas stáť krásna stavba, obrovité traktory zápasili s hlinou a blatom. Buldozéry ničili burinu, kríky a všetko, čo im prišlo do cesty, aby pripravili miesto pre mestský park. Ďalšie zariadenia na búranie pripravovali pôdu na nové basketbalové ihrisko. Napadla vás niekedy myšlienka, kto vynášiel všetky tieto stroje?

R. G. LeTourneau je známy ako „otec moderných strojov a zariadení na premiestňovanie zeminy“. Podarilo sa realizovať viac než 300 jeho vynálezov. On však „prenášal zem“ aj iným spôsobom - svojou vierou.

R. G. LeTourneauovi sa nepodarilo všetko, čo skúšal. Vedel však, že dokonca aj jeho chyby a problémy môže Boh použiť na to, aby ho naučil pokore a závislosti od neho. Naučil sa dôverovať aj v prehrách - a Boh ho za to požehnal úspechmi.

Keď uvidíte traktor s obrovskými pneumatikami, ktoré sa zabávajú do mäkkej hliny, spomeňte si na R. G. LeTourneaua, pretože ich vynášiel práve on. Keď budete pozeráť nejaký film alebo nájdete v časopise obrázky z druhej svetovej vojny, vedzte, že americkí vojaci jazdili na tankoch a vojenských autách, pneumatiky ktorých sú vynálezom pána LeTourneaua.

Pre R. G. LeTourneaua bola viera v Boha najdôležitejšou vecou v živote. Nešlo mu v prvom rade o to, aby získal veľa peňazí. Mnoho rokov si nechával len 10 % zo svojho zisku a 90 % dával na misiu, kresťanskú službu a vzdelávanie. Povedal:

„Otázkou nie je, koľko zo svojich peňazí som dal Bohu, ale skôr koľko z Božích peňazí som si nechal.“

R. G. LeTourneau odovzdal svoj život Bohu. Rozhodol sa robiť, čo od neho chce Boh, nech by to bolo čokoľvek. Veril, že Boh potrebuje ľudí s akoukoľvek schopnosťou alebo zručnosťou. To bol dôvod, prečo založil univerzitu, ktorá nesie jeho meno. Študenti sa tu zdokonaľujú v strojárstve a technickej zručnosti a učia sa dôverovať a slúžiť Ježišovi Kristovi.

Viera dávala LeTourneurovi odvahu klásť si vysoké ciele a skúšať veľké veci. Povedal: „Som len mechanik, ktorého Boh požehnal. Zdá sa, že chce, aby som všade, kde chodím, hovoril o tom, ako chce požehnať aj vás.“

Tesne pred svojou smrťou (1969), keď mal 80 rokov, povedal: „Keď sa pozerám späť, mal som v živote úspechy aj prehry. No aj tak môžem povedať, že môj život bol zázrakom Božej milosti.“

Bohatstvo nespočíva v tom, že niečo vlastníme, ale v tom, ako s tým nakladáme.

Napoleon I.

sv. Mária Krescencia Hössová

5.apríl

Z osobnosti františkanky Márie Krescencie vyžarovala ľudská múdrosť, ktorá oslovovala všetkých, čo ju poznali. Do kláštora, kde pôsobila, prichádzali mladí aj starí, chudobní aj bohatí, vzdelanci aj prostí pútnici, aby u nej hľadali radu. A ona vďaka osobitnému daru rozpoznať a riešiť problémy pomohla stovkám ľudí.

Táto výnimočná žena sa narodila 20. októbra 1682 v nemajetnej rodine tkáča v slobodnom kráľovskom meste Kaufbeuren v Bavorsku. V tom čase malo mesto okolo dva a pol tisícky obyvateľov, z ktorých dve tretiny sa hlásili k protestantizmu. Mária Krescencia už v škole vynikala inteligenciou, no pre zlú finančnú situáciu svojej rodiny zdedila tkáčske remeslo.

Jej snom a cieľom života bol kláštor františkánok v rodnom meste. Vstúpiť doň sa jej podarilo na príhovor miestneho starostu, ktorý bol protestant. Život Márie Krescencie v kláštore bol zameraný na Boha a na jednoznačné plnenie Jeho vôle. Základným princípom jej nábožnosti bola účasť na utrpení Ježiša Krista, ktorú sprítomňovala obetavým životom a službou bližnému. Prežívala aj mnohé videnia, o ktorých však rozprávala iba z poslušnosti pred svojimi predstaviteľmi.

Zaslúžila sa tiež o vypracovanie presných pravidiel pre svoj kláštor. V nich sa odrazila jej veľká nábožnosť, ale aj mimoriadna inteligencia. V kláštore pracovala ako vrátnička a učiteľka novíciek. V týchto úlohách prezieravo a s láskou sprostredkúvala hodnoty rehoľného života návštevníkom kláštora aj mladým sestrám. Roku 1741 ju spolusestry jednomyselne zvolili za predstaviteľku komunity. V tejto funkcii riadila spoločenstvo s rozvahou. Vždy sa väčšmi než ku svetským prikláňala k duchovným záujmom, no i tak sa jej podarilo zlepšiť ekonomickú situáciu kláštora natoľko, že spoločenstvo mohlo podporovať chudobných.

Máriu Krescenciu považovali za svätú už počas života. Po jej smrti na Veľkonočnú nedeľu 5. apríla 1744 sa jej kult ešte viac rozšíril. Kaufbeurenský kláštor sa stal jedným z najnavštevovanejších pútnických miest v Európe a v diecéze Augsburg je Mária Krescencia dodnes najpopulárnejšou sväticou. Zosobňuje konkrétny príklad realizácie kresťanských princípov vo viere, v nasledovaní Krista a lásky k blíznym. Považuje sa za „ekumenickú sväticu“, keďže jej osobnosť si za jej života i po smrti osobitne uctievali nielen katolíci, ale aj protestanti. Po blahorečení v októbri 1990 ju pápež Ján Pavol II. dňa 25. novembra slávnostne kanonizoval.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

